

rømme for mit eget Vedkommende, at hvis et Forslag som det forelagte her i dette Ting rummede Mulighederne for et Forsvar, vilde jeg, omend jeg personlig kunde have nok saa mange Ønsker med Hensyn til Enkeltheder, som jeg kunde ønske bedre, ikke stille et eneste Ændringsforslag, men jeg vilde ubetinget stemme for det og tilraade ærede Medlemmer at gøre det samme. Thi en Ting kan ordnes paa een Maade og ogsaa paa en anden Maade, men Hovedsagen ved et Forsvar maa være, at man har et Forsvar. Men det kunne de Herrer ikke lukke Øjnene for, hvor de saa høre hen, hvilket deres Standpunkt end er, at vi ved denne Ordning skåbe en Ordning, som mangler Forsvarsstyrke.

Jeg førte forleden Bevis for, at med den Tilgang, vi nu faa i Rekrutstyrken, ville vi om 12 Aar, altsaa fra den Tid, hvor man nedlægger Fæstningen, kun have en Styrke af 31,000 Mand. Jeg vil gerne være saa klar og tydelig som muligt, for at det, jeg siger, ikke skal kunne misforstaas af nogen som helst: Man vil have 36 Batailloner, altsaa overføre 16, saa vi have i alt faaet 36 Batailloner paa Sjælland. Hertil siger man: Til deres Mobilisering behøves 38,600 Mand, og tage vi Garden med, behøve vi 40,000 Mand, og deraf ville vi efter de Oplysninger, som ere givne af Ministeriet, efter 16 Aars Forløb mangle 5,300 Mand. Jeg regnede ud, at naar vi tage Dekrementet, blive de 22,000 Mand, med den Tilgang, vi nu faa, ikke af anden Beskaffenhed, end at vi om 12 Aar kun have 31,000 Mand, altsaa, vi mangle ikke saa lidt i den Styrke, vi skulle have.

Men jeg blev ikke staaende ved at sige: Saaledes er Forholdet. Jeg anførte tillige Maaden, hvorpaa dette skulde afhjælpes. For det første kan jeg henvise til Forsvarskommissionens Betænkning. Man har ønsket fra alle Sider, ogsaa fra Flertallet i Kommissionen, at faa Udskrivningsprocenten forøget, og de have forøget den stærkere, end Ministeren har gjort. Man kan naturligvis forøge Udskrivningsprocenten. Man kan gennemføre, hvad man har haft før, den almindelige Værnepligt. Og jeg maa tilstaa, at de Misgreb, som ere begaaede fra Demokratiets Side — de stod for Resten ikke alene, Højre var ogsaa med —, den Gang man forandrede Hærloven i 1894, er der ikke begaaet større Fejl, end at man afskaffede den almindelige Værnepligt. Nu er Skridtet imidlertid gjort. Man er gaaet noget frem

ved at forøge Rekrutmassen, men endnu bliver der efter min Beregning ved den aarlige Udskrivning unddraget 6,000 unge Mænd fra Værnepligten. Men ved at forøge de 8,000, som nu skulle udskrives til Fodfolket, vil man kunne skaffe det fornødne, om end en øjeblikkelig Afhjælpning ikke er mulig.

Man kunde ogsaa gøre det ved, som jeg udtalte, at man indkaldte nu straks et vist Antal Aargange af dem, som ere blevne forbigaaede i et Antal af 3—4,000 vaabendygtige Mænd aarligt, som ikke ere blevne indkaldte, og gav dem en Uddannelse. Men jeg nævnedes en tredje Udvej, og det er mig aldeles uforstaaeligt, at Spørgsmaalet ikke har været fremme i Udvalget, da jeg havde bragt det frem. Saa var det et Spørgsmaal, som maatte besvares. Det var et Spørgsmaal, som angik os alle, og som man ikke kunde fortie. Men det undrer mig, at man ikke benytter den Udvej at gaa ind paa, hvad Værnepligtslovens § 5 siger, at i Tilfælde af fjendtligt Overfald er enhver dansk Undersaat uden Hensyn til, om han endnu ikke har paabegyndt Aftjeningen af sin Værnepligt eller har udtjent, pligtig til paa Opfordring af Kongen eller af dem, som af Kongen dertil ere bemyndigede, at gribe til Vaaben eller udføre den Tjeneste, hvortil han maatte blive ansat. Denne Bestemmelse kan slet ikke nytte, naar Krigen kommer. Naar man ikke har organiseret de paagældende, kan man ikke bruge dem, man indkalder. Derfor henledte jeg Opmærksomheden paa, at hvis man forlænger Værnepligten fra det 35te til det 45de Aar, vil man have Midlet til at skabe et lokalt Forsvar for København. Det er blevet misforstaaet, som om jeg vilde have indført Værnepligt indtil det 45de Aar for hele Landet. Det har ikke været min Tanke. De vide jo, at vi i Øjeblikket have en københavnsk Væbning, som bestaar af 2 Batailloner og et Batteri. Den Omstændighed, at man ikke gennemførte Foranstaltningen for hele Landet, har ingen Betydning, thi vi have jo for Københavns Væbning haft det Sær-syn igennem alle Aarene fra 1867, at den hvert Aar har maattet deltage i Øvelserne, medens alle andre Forstærkningsbatailloner have været fritagne. Der have vi Midlet til at skabe en Besætningsstyrke for København, der hjælper os, ikke fuldt, men noget over Vanskelighederne. Hvorfor ikke gaa den Vej?

Jeg kan kun tænke mig en eneste Grund, jeg vil spørge, om det er den, saa kan jeg faa et Svar: Er det, fordi „de 26“